

7

Dete brez krsta.

Dete je umrlo brez sv. krsta, in konja nečja pred solni stol pride, in božja pravica ostane v očih očelje ite ne da. Ali milost božja mu ne pahlje na nekaj, vrat nebeškega nečja, ampak duša se spet v telo in z jedi viti vti in po svetu tako dolgo z neko posodo, katero če na globu trupla najti, roditi, dohiti, omajine posode, v tako rodo ne napolni, ktera na hreg teče.

Žalostu se pada otrok po svetu; ohodi vse gore in krive; semuči; teudi, žaluje in joče, tes, iče in poprajuje, ali, ves svet ne zna stroku povedati kje teče voda najti. Než potoka potuje; lice mu je spadeno; rolice suhe; ves život slabljen - le same težave, in mala posoda ga sprauljajo.

Cez sedem let pride enega dne, ko rabno sonce zahaja, do neke gore gre v goščavo. Dashedem mu nevarni oblaki jasno nebo zakrijejo; blisk in grom in za tem stahovita nevihta ga plaši in zapelje daleč daleč v divjo goščavo, da do koraka dalje stopiti ne more. Kde se taj otrok na yolo zauljo, in svoje židelo je praviševanje grehe solzice teče in protineba zidkavaje proti vosejšinoga konca. In tudi ma prihaja, ko je božja previdnost njegovemu trpljenju sonce odločila. Dohler se dete tako židuje, zagleda na daleč od sebe milo - luč v nekej svetilnici slabšo plehelati. Zdar se mu selce prvoohrat razvleli.

Duco postreči protineba; in najde staro babilko, ktera je svetilnico vroci dožala in se debelo na vse kraje sveta razjala. Starša dete viditi na vse gorlo zupije; ter muvi, da se kak duh približuje. Redoljno dete pa naravnajo posod omiluje buditi se razvedati, da spet v takšij planini človečjo dušo najde in tolaži babilko rehoč: »he tepčei pred menoj; jas sem le nekčico slabo dete, in te le prošim toliko prostora, da se čez noč počite zmuoteni.« »Kjubezivo dete, inu ginja starša, odgovori;« muvi se v serce smilit, in rada v terno jo postelj, pustita; če bi se rajduhoo ne dala, klesim zdar tu nad njihovim staništem svetlu, da v temnej svoi domie gredoci svoje stanovaliče najdejo. Gotovo si tudi tebe omudi li, zakaj dali se bodo, da njih ne ovači.« - Ali dete se smerti ne boji, ampak prosi samo za majhen kotiček. Starša vidi, da se dete odpraviti ne da, postavi svetilnico na tla, in pelje dete po stopnicah globoko pod zemljo, kjer so hajduki prostanci vrtine inadi. Tu mu pokaje svojo zupico - in duduo dete kmalo zaspi. In tudi hajduki pričujejo na stenu domie in pes, kteri je rajduke veduo sprauljaval, zvonha hito pety, sed jo stopnicah in zagreue strasen stasen glas. Hajduki splašujejo in isčijo, kaj da je, zgedo zdeto, in ga hočijo kmesti kmesti. Kuda se njim čuduo zdi, kaj, tako majhen otrok v tako veliki goli isče. Gudiyo dete, peljejo ga v naj, acci sobo, spasedejo se obel suize, in dete se sede v svojo posodo blizo mize na tla in začue njim pripovedovati od svoje vode, od božje pravice in od njegovega omiluja, in pripoveduje tako milo, da se ho hancu teida selca hajduhoo smee, da njim njihove yozne dela pred oči stopijo in sui sami čez se preumiljivati počue jo: »zdar,« so spili, »dode za naš pravice božje popravit, kteri duo toli; hi glauviti.« Goche solze so se njim obvali čez diže obaze. Solze pa se potose so tihle čez mizo in so napolnile posodo, katero je dete na tleh poleg sebe držalo. Solze prave potose so bile voda, ktera na hreg teče. Hajduki so od velike žalosti spored omirali in ucyali so pletopili in so njihove duše z dušoj deteta used v svetla nebesa odusli.